

РЕШЕНИЕ

№ 20537

гр. София, 14.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 21.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11153** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 26-Д-878/31.10.24г на „ Делта Турс 2002“ ЕООД-Шумен с представляващ Й.Р. против Решение № 000030-11064/17.10.24г на ИД на НАП.

В жалбата се сочи, че Решението е нищожно/поради липса на компетентност/ и мат.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му и изпращане на преписката на компетентен орган по приходите при ТД на НАП- за произнасяне по реда на чл. 129 ал.6 от ДОПК, претендират се разноси. Сочи се, че следва да се приложи чл. 129 ал.6 от ДОПК /на осн. чл. 46 ал.2 от ЗНА и предвид липсата на уредба в ЗХ относно лихви за такси по чл.30 ал.6 от ЗХ/, като произнасянето е следвало да е от орган по приходите, а не от ИД на НАП. Той няма компетентност по чл.17 ал.1 от ЗХ относно лихви за такси по чл.30 ал.6 от ЗХ.Липсата на уредба в ЗХ не е пречка да се приложи ДОПК, точно обратното. Неоснователно е позоваването на ответника на стабилитета на Решението му за възстановяване на таксата/не било обжалвано, не било направено и искане за допълването му- и относно лихвата/, тъй като ЮЛ разполага с право на избор по какъв ред и дали отделно да не предяви искането си за лихвата. В съд.заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът ИД на НАП се представлява в съд.заседание от юрк.С., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна, претендира юрк.възнаграждение, оспорва като прекомерен адв.хonorар. В писмени бележки се сочи, че чл.84 от ЗЗД е приложим само за частни правоотношения, ЗДТ и ЗХ не съдържат уредба, неприложим в случая е и чл.129 ал.6 от

ДОПК/защото ответникът не е в ролята на орган по приходите в случая/. Дружеството не е подавало молба за допълване на решението за възстановяване на таксата, нито го е обжалвало/и то е влязло в сила/. ДОПК ще е приложим и за лихвата само при вземания, възникнали след 01.01.24г - ДВ бр.108/23г. Поради което Решението е законосъобразно.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК, срещу инд.адм.акт по см. на чл.21 от АПК, пред надлежния съд, от лице с активна проц.легитимация, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

„ Делта Турс 2002“ ЕООД-Шумен има издадено Решение за издаване на лиценз по чл.17 ал.1 от ЗХ № 000030-1521/29.04.21г, с което е определена за внасяне дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 100 000лв. На 18.05.21г дружеството заплаща таксата, след което депозира на 04.07.22г Искане за възстановяване на недължимо платена такса. Таксата му е възстановена/въз основа на Решение по д.№ 7557/22г на АССГ/- с Решение № 000030-515/19.01.23г на ИД на НАП/влязло в сила като необжалвано /, като реално му е върната на 23.02.23г. Не е искано допълване на Решението.

С Искане вх.№ М-26-Д-777/18.09.24г дружеството е поискало от НАП - плащане и на лихва за периода 18.05.21г- 23.02.23г в размер на 18 185.22лв върху недължимо платена такса в размер на 100 000лв, на осн. чл. 129 ал.6 от ДОПК. ИД на НАП оставя без уважение Искането с обж. Решение № 000030-11064/17.10.24г. Органът приема, че чл.129 ал.6 от ДОПК е неприложим и не следва да се издава АПВ или РА - защото по този текст на ДОПК ответникът следва да действа като орган по приходите, а в случая действа като орган по чл.16 от ЗХ/упражняващ контрол върху хазарта/. Решението е връчено на 17.10.24г, жалбата до Съда е от 31.10.24г.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган. По така направеното Искане ИД на НАП дължи произнасяне в качеството си на орган, който осъществява държавния надзор в областта на хазарта и като такъв има функции и правомощия, посочени неизчерпателно в чл.17 от Закона за хазарта, а като ръководител на държавен орган по чл. 7, ал. 1 от ЗДТ осъществява контрол по правилното определяне и събирането на таксите.Решението не е нищожно поради липсата на компетентност у ИД на НАП за произнасяне по Искането.

Решението е в писмена форма и съдържа зад.реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания.

Решението е постановено при липсата на допуснати съществени нарушения на производствените правила, като са изяснени относимите факти/чл.35 от АПК/, доказателствата са анализирани и ценени правилно и правото на лицето на участие в адм. производство не е нарушено.

Спорът между страните е правен и се свежда до следното - дължи ли се присъждане на поисканата лихвата от ответника по реда на чл.129 ал.6 от ДОПК/с адм. акт/ или следва да бъде търсена по исков ред. Съдът намира, че чл.129 ал.6 от ДОПК не е приложим в случая и лихвата следва да се търси по исков ред. ЗХ е специален закон, като в чл. 92 от ЗХ/в съответната

редакция/, са посочени лимитативно и императивно хипотезите, при наличието на които се издават актове по реда на ДОПК /сред изброените хипотези не попадат таксите и лихвите върху тях - по чл.30 ал.6 от ЗХ/. Следва да се има предвид, че вземането е преди 01.01.24г, когато има изменения в чл. 92 от ЗХ съгл. ДВ бр.108/23г. Събрана е била недължимата държавна такса по чл. 30 ал. 6 от ЗХ, възстановена е с Решение на самия орган, след което реално таксата е върната на ЮЛ. Искането за заплащане на лихва в случая представлява претенция за обезщетение за забавено плащане /възстановяване/ на сумата от 100 000лв, с която ЮЛ не е могло да разполага за периода, посочен като период на лихвата.

На основание чл.17 ал.1 т.16 от ЗХ – ИД на НАП е компетентен да се произнесе по Искането за възстановяване на недължимо внесени такси. Поставя се обаче въпросът- дали органът, който се е произнесъл по главното вземане /възстановяване на недължимо платената такса по чл.30 ал.6 от ЗХ/, е компетентен да се произнесе и по акцесорното искане за възстановяване на законната лихва върху тази такса и ако да-по кой ред. В случая липсва норма в специалния приложим закон - ЗХ, която да задължава ответника да издаде позитивен за жалбоподателя акт по см. на чл.21 от АПК. От съдържанието на нормата на чл.92 на ЗХ е видно, че таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ не подлежи на възстановяване по реда на ДОПК/ред. до 31.12.23г/. Освен това, съгл. чл.16 от ЗХ - ИД на НАП осъществява надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности, а в чл.17 от ЗХ липсват разписани правомощия по установяване, възстановяване или прихващане недължимо платени или събрани суми по ЗХ. В случая ИД на НАП не действа като орган по приходите, което изключва възможността за произнасяне по реда на чл.129 ал.6 от ДОПК.Тази норма на ДОПК освен това се отнася само за лихви, начислявани върху вземанията по чл.128 ал.1 от ДОПК, какъвто не е настоящият случай.Главното вземане представлява недължимо платена дър.такса по ЗХ, която се връща по Искане на лицето. Целта на връщането на недължимо платената дър.такса е само и единствено да се възстанови положението, т.е. таксата да се върне в патримониума на платеща. Чл.4б от ЗДТ не урежда други отношения по повод недължимо платените такси, т.е. не регламентира образуването на обезщетително производство, а само административно производство по възстановяване на сумата. Претенцията за заплащане на законна лихва има за предмет обезщетение за забавено плащане /сигурната имуществена вреда за забавата е винаги съизмерима със законната лихва/.

В този смисъл практиката на ВАС- д.№2838/25г.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрк. възнаграждение в мин. размер по чл.24 от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 143 от АПК- 100лв.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ 26-Д-878/31.10.24г на „ Делта Турс 2002“ ЕООД- Шумен с представляващ Й.Р. против Решение № 000030-11064/17.10.24г на ИД на НАП.

ОСЪЖДА „Делта Турс 2002“ ЕООД-Шумен с представляващ Й.Р. да заплати на НАП сумата от 100лв разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.